Culoarea unei reprezentări vizuale de excepție

On Martie 14, 2022

Artistul care dă consistență temelor sale de reflecție pune accent pe acea sensibilitate proiectată asupra sinelui stabil, care nu se schimbă indiferent de realitate.

O culoare poate fi dominantă într-un tablou atunci când este folosită mai degrabă ca o modalitate de a comunica și de a împărtăși ceva din câmpul sensibilității mele, poate și ceva din universul nebuniilor mele. Dar această culoare caldă, simplă, fin diferențiatoare, nu este importantă pentru a atrage atenția asupra detaliilor: îndemânarea, imaginația, creativitatea cu care am fost înzestrat pentru a înălța o imagine spre culmile măreției artistice, ci pentru a mă îndepărta de ceea ce experimentatorul de idei numește "erori de indicare a posibilului cunoașterii".

Mereu lipsea ceva din căutările mele: contactul cu mine însumi, cu forța de expresie, contactul profund cu acea energie plină de sentiment care își poate elibera puterea prin împărtășirea unei transfigurări sufletești. Iar asta se întâmpla pentru că eram doar un experimentator de peisaj care lucra mult în aer liber, înzestrat cu cea mai sensibilă parte a unui suflet sărac, dar nu eram și un explorator pur-sânge care exersează suficient artele transparenței unei metafore atotcuprinzătoare.

Cât despre culoare, așa cum este ea exprimată în câmpul compozițiilor mele de factură expresionist-abstractă, se pliază în mod admirabil pe sensibilitatea și receptivitatea manifestată față de trăirile celor din jur, conform unui *Shatapsettian Synnem* (o primă întâlnire a intelectului cu Lumina cea mare). Este de ajuns să o redau în lumina evocării unui moment de tipul "Cine ar fi crezut?" a pentru a definitiva o experiență de individualizare a sinelui.

Niciodată un om nu se va putea numi artist fără să-și găsească propria culoare care să-i completeze frumusețea și să-i sublinieze, de exemplu, trăsăturile puternice de caracter cu care l-a răsplătit generos natura.

Leadership: Poți să evidențiezi expresia sinelui tău ideal sub forma relativă a unei creații experimentată în "ascunsul" unei lumi care înfățișează realitatea prin surprinderea esenței non-materiale a unui creator desăvârșit?

Ca o reflexie a soarelui vizibilă de pe pământ, culoarea de chihlimbar îmi redă vizibilitatea în spațiul reflexiei unei formule de emancipare în ceea ce privește stilul de exprimare. Tocmai datorită acestui stil am încercat, de atâtea ori, să mă fac remarcat prin pensulații subtile și jocuri cromatice vibrate. Ceea ce scria Simona Popescu în romanul "Exuvii" vine ca un fel de completare a acestei culori, sinonimă cu emoția expresiei ce o exprimă chipul meu în câmpul imaginii unui artist care are un talent deosebit și poate să exprime plastic ceea ce se poate face prin intermediul artei:

"Auzeam culoarea, și ea avea sunetul foșnetului. Mă lățeam peste verde, eram o șuviță de verde închis peste catifeaua de verde pal ca al omizii. Eram un fir pe care tocmai îl croșeta o tanti într-o vestuță de lână. Eram firul și mă încolăceam în ochiuri. O igliță, niște andrele făceau din mine un model gros sau o spumă de dantelă. Şi tot așa... "

Tot la fel, în centrul imaginii înscrisă în creația mea, pe care o descriu în cuvintele cele mai liniștite, vibrante și luminoase, se regăsește acea sensibilitate cu care se armonizează valorile cromatice și dialogul dintre lucruri și suflet. Cum oare să pătrund sensul profund al

individualității mele reflectată într-o imagine stilizată a reîntâlnirii cu mine însumi, dacă nu știu să redau culoarea unei reprezentări vizuale debordând de concretețe, a curgerii vieții de la suprafața unei frământări a sufletului?

Esența non-materială a unui creator desăvârșit purcede din dezvoltarea unei reprezentări vizuale în al cărei prim plan se situează întruchiparea sufletului său, surprins prin alăturarea unor culori care își mențin intensitatea în timp.

Iar leadershipul are aceeași calitate pe care o au culorile din creația mea: este de o mare puritate, chiar și atunci când se amestecă cu diferite fragmente ale vieții mele particulare.

Culoarea unei reprezentări vizuale de excepție, desemnată prin expresia sinelui ideal, poate fi caracterizată prin: tonalitate (ambianța cromatică specifică unui tablou), luminozitate (intensitate) și saturație (puritate).

Aici fac referire la o tehnică ton-pe-ton ce nu ține cont de umbrirea intermediară în care este situat un personaj sau altul din creațiile mele, ci mai degrabă ține cont de necesitatea facilitării unei reprezentări vizuale unde realul este complet dezgolit de ornamente inutile, așa cum este esența unui obiect care are o singură culoare (de exemplu o frunză verde).

Această tehnică pune accent pe sensibilitatea care se răsfrânge asupra sinelui stabil, care nu se schimbă indiferent de realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/culoarea-unei-reprezentari-vizuale-de-exceptie.html